

44
решения. Ех, какво беше, когато се връщаме от Димитрица...

Звук от рог даде знак за тръгване. Войската отби пътя си малко в изток.

- Изглежда, че ще минем през портата на Златната мантия, - каза непознатият.

- Колко порти има крепостта? - попита Иваница, с утен от неувереността си в гръцкия език.

- Тридесет и две. А черкви имаме сто и петдесет, - каза с някакво детинско самодоволство момъкът.

В миг върховете на бойниците почерняха от народ. Чука се далечни радостни викове. Когато конете затропаха по голимия дървен подвижен мост, Иваница дигна глава и се загледа в чудното изваяние, което бе поставено в една вдъблатина на стената. Един мъж в златна мантия държеше в протегнатата си ръка една златна топка. Под него имаше надпис:

"Всеки, който престои в Константиновград една година, трябва да има също такава златна мантия."

Непознатият момък, който издеше от дясната му страна, забеляза усмивката му и попита:

- Не вярваш ли, че и ти можеш тука да получиш златна мантия? Надписът е стар и почти никой не му вярва. Но почти никога не е излъгал.

- Не се чудя, - отвърна Иваница, - който може да престои тук една година, без да избяга, или без да го убият, твърде вероятно е, че ще има златна мантия.

- Толкова лошо ли мислиш за нас? - попита пак момъкът с гъстите вежди и се засмя тихо. - Ти ще обикнеш този град и ще ти бъде мъчно наопа да се разделиш от него. Няма човек, който да е изпитвал чара му, без да го носи до самата си смърт.

Иваница поклати недоверчиво глава.